

Производството е по реда на чл.453- чл.462 от НПК и Конвенцията за трансфер на осъдени лица.

Постъпило е предложение от Главния прокурор на Република България за произнасяне на съда по въпроси, свързани с изпълнение на присъда от **20.01.2021г., постановена от Съд №1 в Аландур по дело №С.С.1121/2020, Република Индия**, с която българският гражданин **Л.М.С.**, роден на ********* в гр.София, българин, български гражданин, осъждан, с висше образование, неженен, работил, с ЕГН-*********, е **осъден** за това, че **в периода от 14.07.2019г. до 19.07.2019г.**, в съучастие като съизвършител с Б.В.В. и Н.К.Б., с цел постигане на неправомерна печалба, са се снабдили с данни на многобройни банкови платежни инструменти, извършили действия по прехвърляне на тези данни на обикновени карти с магнитни ленти, съхранявали в хотелската си стая 55бр. карти с магнитни ленти, неиздадени от банкова институция и електронни устройства за прехвърляне на данни от банкови платежни инструменти, като изтеглили определени парични средства от банкомати в населените места Ченай, Тхураипаккам, Адяр, Мадипаккам, като така причинили имотна вреда на банките, стопанисващи тези банкомати, извършили и неуспешни опити по изтегляне на парични средства, за което на основание чл.120(Б), чл.420, 465, 467, 468 вр чл.471 от НК на Република Индия вр чл.34 от НК на Р Индия и чл.14 (б) от Закона за чужденците от 1946 г и чл.66-С вр чл.43 от Закона за информационните технологии са му наложени наказания, както следва:

2 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.120 (Б) вр чл.34 НК; 2 години “лишаване от свобода” за деянието по чл.420 вр чл.34 НК; 2 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.465 вр чл.34 НК; 3 години “лишаване от свобода” за деянието по чл.467 вр чл.34 НК; 3 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.468 вр чл.34 НК; 3 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.471 вр чл.34 НК; 3 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.14 „б“ от Закона за чужденците; 2 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.66-С вр чл.43 от Закона за информацията, които наказания следва да се изпълнят едновременно.

С разпореждане на съдията-докладчик по делото и с определение, постановено в първото по делото съдебно заседание, са отправени молби за правна помощ до република Индия, с които е изискано от индийските съдебни власти да се предостави информация за текстовете на разпоредбите от индийския наказателен кодекс, по които е бил признат за виновен и осъден българският гражданин С., а също и да бъде предоставена информация кога присъдата е влязла в сила. Изискана е информация и за това от коя дата присъдата е била приведена в изпълнение на територията на Р Индия, дали от наложеното наказание следва да се приспадне полагаан труд в издаващата държава, както и някакво друго задържане, включително и настаняване в специален лагер за чужденци. Във връзка с последното е направено доказателствено искане от страна на защитата, за допускане до разпит в

качеството на свидетели, двамата съучастници на осъденото лице, за да се установи какво е било естеството на задържането в специалния лагер за чужденци, съдът намери това искане за неоснователно, тъй като по делото са налични обяснения на осъдения за задържането в специалния лагер за чужденци, приложена е и в превод на български език заповедта на Областен управител, с която тримата осъдени български граждани по наказателното производство, по което е постановена присъдата, предмет на настоящето дело, са били настанени в лагера за чужденци. От посочените доказателства се установява в достатъчна степен както времето на задържане в специалния лагер, така и вида на задържането.

До датата на следващото съдебно заседание исканата информация по делото от Република Индия не е постъпила. Постъпила е докладна от деловодителя на състава, в която се сочи, че е бил проведен разговор с Дирекция „Международна правна помощ“ към Министерство на правосъдието във връзка с изпратените молби за правна помощ, като деловодителят е бил уведомен, че изпратените от българския съд документи са били заведени под съответния номер, но не са били изпратени към Р Индия, тъй като все още се обработват. Служителят, с който е проведен разговора, е заявил, че с Индия много трудно се работи, изпратените поръчки много се бавят, като понякога не се връща отговор по тях с години.

В съдебно заседание **представителят на Софийска градска прокуратура** изразява становище, присъдата на индийския съд, издадена спрямо българския гражданин С., да бъде приета за изпълнение, като съдът се произнесе по въпросите, свързани с изпълнението, а именно тези, изложени в предложението на Главния прокурор на Р България, в която връзка счита, че извършените престъпни деяния от страна на осъдения в чужбина съответстват на изрично посочени норми от българския НК. Счита, че от наложеното с индийската присъда наказание на осъдения следва на основание чл.457, ал.5 от НПК, да бъде приспаднато предварителното задържане и изтърпяното наказание в Р Индия, а също и времето след предаване на лицето на българските власти. Намира, че времето, в което С. е бил задържан в специалния лагер за чужденци не следва да се приспада от наложеното с присъдата наказание, защото по делото не са събрани данни за естеството на това задържане.

ЗАЩИТНИКЪТ на осъдения – адв. С. се солидаризира с изложеното от прокурора, но пледира да бъде приспаднато задържането на осъдения С. в специалния лагер за чужденци, като се позовава на определение, постановено срещу един от другите осъдени с присъдата на индийските съдебни власти, постановено от друг състав на СГС.

ОСЪДЕНИЙТ С., няма какво да добави, в последната си дума заявява, че желае да му бъде приспаднато времето, в което е бил задържан в лагера за чужденци, което е 4 месеца и 8 дни.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите на страните и взе

предвид събраните по делото доказателства и приложимия закон намери следното:

Българският гражданин **Л.М.С.** е роден на ***** в гр.София, българин е, български гражданин, осъждан е, с висше образование, неженен, работил, с ЕГН-*****.

С присъда от **20.01.2021г.**, постановена от **Съд №1 в Аландур по дело №С.С.1121/2020, Република Индия**, **Л.М.С.** е осъден за това, че в периода от **14.07.2019г. до 19.07.2019г.**, в съучастие като съизвършител с **Б.В.В.** и **Н.К.Б.**, с цел постигане на неправомерна печалба, са се снабдили с данни на многобройни банкови платежни инструменти, извършили действия по прехвърляне на тези данни на обикновени карти с магнитни ленти, съхранявали в хотелската си стая **55бр.** карти с магнитни ленти, неиздадени от банкова институция и електронни устройства за прехвърляне на данни от банкови платежни инструменти, като изтеглили определени парични средства от банкомати в населените места **Ченай, Тхураипаккам, Адяр, Мадипаккам**, като така причинили имотна вреда на банките, стопанисващи тези банкомати, извършили и неуспешни опити по изтегляне на парични средства, за което на основание чл.120(Б), чл.420, 465, 467, 468 вр чл.471 от НК на Република Индия вр чл.34 от НК на Р Индия и чл.14 (б) от Закона за чужденците от 1946 г и чл.66-С вр чл.43 от Закона за информационните технологии са му наложени наказания, както следва:

2 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.120 (Б) вр чл.34 НК; 2 години “лишаване от свобода” за деянието по чл.420 вр чл.34 НК; 2 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.465 вр чл.34 НК; 3 години “лишаване от свобода” за деянието по чл.467 вр чл.34 НК; 3 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.468 вр чл.34 НК; 3 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.471 вр чл.34 НК; 3 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.14 „б“ от Закона за чужденците; 2 месеца “лишаване от свобода” за деянието по чл.66-С вр чл.43 от Закона за информацията, които наказания следва да се изпълнят едновременно.

От мотивите към присъдата на индийския съд е видно, че деянията, за които е осъден **Л. С.** се изразяват откъм **фактическа** страна в следното:

В периода от **14.07.2019г. до 19.07.2019г.**, в съучастие като съизвършители с **Б.В.В.** и **Н.К.Б.**, с цел постигане на неправомерна печалба, са се снабдили с данни на многобройни банкови платежни инструменти, извършили са действия по прехвърляне на тези данни на обикновени карти с магнитни ленти, съхранявали са в хотелската си стая **55бр.** карти с магнитни ленти, неиздадени от банкова институция, на които били прехвърлени данни от истински платежни инструменти и електронни устройства за прехвърляне на данни от банкови платежни инструменти, като изтеглили определени парични средства от банкомати в населените места **Ченай, Тхураипаккам, Адяр, Мадипаккам**, като така причинили имотна вреда на банките,

стопанисващи тези банкомати, извършили и неуспешни опити по изтегляне на парични средства.

Изложената **фактическа** обстановка съдът прие въз основа на представените от индийска страна документи, предложението на Главния прокурор на Република България, както и тези, представени в превод на български език от защитата на осъденото лице.

Настоящият съдебен състав намира от **правна** страна следното:

Налице са основанията на Конвенцията за трансфер на осъдени лица (приета на 21.03.1983г. в Страсбург, Република Франция, ратифицирана от Република България и обнародвана в ДВ, бр.8/1995г.) и на НПК за приемане изпълнението на присъдата на индийския съд спрямо българския гражданин Л. С..

По отношение на престъпленията, за които е бил осъден С. от индийския съд – по чл.120(Б), чл.420, 465, 467, 468 вр чл.471 от НК на Република Индия вр чл.34 от НК на Р Индия и чл.14 (б) от Закона за чужденците от 1946 г и чл.66-С вр чл.43 от Закона за информационните технологии, от текста на изпратената от индийска страна присъда, не могат ясно да се разграничат отделните деяния, конкретната им правна квалификация и наложеното наказание за всяко едно от тях поотделно, тъй като индийските съдебни власти не са изпратили извлечение от техния НК, за да се прецени какви са фактическите обстоятелства за всяко едно от посочените цифрово престъпления. Именно по тази причина съдията-докладчик е изискал от издаващата държава информация за текста на съответните законови разпоредби, под чиято наказателна отговорност е бил подведен българският гражданин. Както бе посочено вече по-горе, с оглед внесената яснота, след разговор със служител на Министерство на правосъдието, че поръчките от Р Индия се бавят с години, а наложеното на С. наказание „лишаване от свобода“ е за срок от 3 години и част от него е изтърпяно на територията на изпращащата държава, съдът прие, че не е целесъобразно да се чака отговор от индийските власти, а делото следва да бъде решено въз основа на материалите, събрани до момента.

В крайна сметка от наличните по делото данни могат да се определят конкретните деяния, за които осъденото лице е признато за виновно, а също така и крайният размер на наложеното наказание. Налице са и данни за приспадането на предварителното задържане, осъществено от индийския съд. Въз основа на изявленията на осъденото лице, както и предвид това, че присъдата на индийския съд е окончателна, се установява, че след това осъждане то е било настанено в затвора, в който е пребивавало до предаването му на българските власти.

От правна страна съдът установи следното:

Деянията, за които е осъден Л. С., по естеството си могат да се субсумират под нормите на следните престъпления по българския НК:

- съхранявали в хотелската си стая 55бр. карти с магнитни ленти, неиздадени от банкова институция - **чл.244, ал.2, пр.2 вр. чл.243, ал.2, т.3, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК**;
- снабдили се с данни на многобройни банкови платежни инструменти, извършили са действия по прехвърляне на тези данни на обикновени карти с магнитни ленти - **чл.243, ал.2, т.3 вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК**;
- съхранявали в хотелската си стая електронни устройства и са инсталирали софтуер за прехвърляне и запазване на данни от банкови платежни инструменти - **чл.246, ал.3, пр.1, пр.4, пр.8, пр. последно вр. чл.243, ал.2, т.3, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК**;

- използвали са данни от платежен инструмент без съгласието на титуляра, като са изтеглили определени парични средства от банкомати в населените места Ченай, Тхураипаккам, Аджар, Мадипаккам, извършили са и неуспешни опити по изтегляне на парични средства в периода 14-19.07.2019г. и така са причинили имотна вреда на банките, стопанисващи тези банкомати - **чл.249, ал.1, пр.2 вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК**;

- по неправомерен начин обменили част от получените пари в щатски долари с намерение да ги изнесат от страната — не е инкриминирано като престъпление по българския НК.

Престъплението по **чл.244, ал.2, пр.2вр. ал.1, вр. чл.243, ал.2, т.3, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК** се изразява в държане на подправени платежни инструменти в големи количества. Видно от присъдата на индийския съд, осъденият С. заедно със съучастниците си Б.В. и Н.Б. са съхранявали в хотелската си стая 55бр. карти с магнитни ленти, неиздадени от банкова институция, върху които е имало качена информация на действителни банкови карти. Тези карти са съдържали запис на информация, качена върху магнитна лента, определяща ги като електронен платежен инструмент и са били в големи количества – 55 бр. Както осъденият, така и останалите двама, осъдени със същата присъда, са ползвали общо хотелската стая, заедно са упражнявали фактическа власт върху преправените платежни инструменти, като всеки един от тях е знаел, че това са преправени платежни инструменти, тъй като това са били пластмасови карти, върху чиято магнитна лента е била качена информация от действителни банкови карти. Всеки един от осъдените е упражнявал своя фактическа власт върху инкриминираните платежни инструменти, всеки от тях е знаел, че и другите подсъдими са упражнявали своя фактическа власт върху предмета на престъплението, т.е. налице е общност умисъл за упражняване на съвместна фактическа власт върху предмета на престъплението, те са знаели и че подправените платежни инструменти са в голямо количество, тъй като са били 55 бр. По тези съображения съдът прие, че деянието е извършено в съучастие между тримата подсъдими, като съизвършители.

Изпълнителното деяние на престъплението по **чл.243, ал.2, т.3 вр. ал.1,**

вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК се състои в подправка на платежни инструменти. В случая тримата подсъдими са се снабдили с данни на многобройни истински банкови платежни инструменти, извършили са действия по прехвърляне на тези данни на обикновени карти с магнитни ленти. Тези карти са съдържали запис на информация, качена върху магнитна лента, определяща ги като подправен електронен платежен инструмент и по този начин са осъществили подправка на платежни инструменти. В присъдата на индийския съд всички действия на подсъдимите са описани в множествено число, не се прави разграничение между действията на всеки от подсъдимите, което означава, че всяко от деянията е извършено от тях съвместно при общност на умисъла като съизвършители. Така е и за престъплението по **чл.243, ал.2, т.3 вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК** - явно всеки от подсъдимите е пренасял данни от действителните банкови карти върху магнитните ленти на обикновените карти, като по този начин е извършил подправка на платежни инструменти, всеки от тях е знаел за действията на другия и се е съгласявал с тях, осъзнавал е и собствените си действия. Те са извършили всички деяния в наетата общо от тях хотелска стая, в която са присъствали и тримата, поради което съдът прие, че и това деяние е извършено в съучастие между тримата подсъдими като съизвършители.

Престъплението по **чл.246, ал.3, пр.4, алт.8, пр. последно вр. чл.243, ал.2, т.3, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК** има няколко форми на изпълнително деяние, няколко предмета на престъплението и няколко престъпни резултата, като в настоящия случай, осъденият в съучастие като съизвършител с другите двама подсъдими, са осъществили с деянията си една от формите на изпълнително деяние – „пазил“ компютърни програми и данни, за които е знаел, че са предназначени и са послужили за подправка на платежни инструменти. Съгласно присъдата, издадена от индийския съд, тримата подсъдими са съхранявали в хотелската си стая електронни устройства и са инсталирали софтуер за прехвърляне и запазване на данни от банкови платежни инструменти, съхранявали са и данни от истински платежни инструменти, с което са реализирали пазене на компютърна програма и данни, за които са знаели, че са предназначени и са послужили за подправка на платежен инструмент. Деянието е извършено в съучастие от тримата подсъдими като съизвършители, защото всеки от тях е упражнявал своя фактическа власт и е знаел, че всеки един от другите двама подсъдими също упражнява фактическа власт върху съхраняваната в хотелската стая компютърна програма /софтуер/ и данни, които са предназначени и които са използвали за подправка на платежни инструменти.

Престъплението по **чл.249, ал.1, пр.2 вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК** също може да се изрази в две изпълнителни деяния – ползване на платежен инструмент или ползване на данни от платежен инструмент без съгласието на титуляра. В настоящия случай осъденият С. и другите двама подсъдими са осъществили състава на престъплението, като са ползвали данни от чужди

платежни инструменти без съгласието на титулярите. Те са пренесли данните от истинските платежни инструменти на обикновени карти с магнитна лента и посредством тези данни са телили пари от различни устройства, като част от транзакциите са били неуспешни по различни причини. За неуспешните транзакции съдът не намери, че е налице опит, тъй като престъплението по чл.249, ал.1 е формално престъпление, то е на просто извършване, не е необходимо от него да е настъпил престъпен резултат. Това престъпление е довършено с ползването на чужд платежен инструмент или на данни от него, без да е нужно това ползване да е дало съответния, целен от дееца резултат. Ето защо съдът прие, че деянието, изразило се в използване на данни от платежен инструмент без съгласието на титуляра, като са били изтеглени определени парични средства от банкомати в населените места Ченай, Тхураипаккам, Адяр, Мадипаккам, извършени са били и неуспешни опити по изтегляне на парични средства в периода 14-19.07.2019г. и така е причинена имотна вреда на банките, стопанисващи тези банкомати, следва да се квалифицира като довършено престъпление по **чл.249, ал.1, пр.2 вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК**, а не като опит. Това деяние също е извършено в съучастие от тримата подсъдими като съизвършители, защото в индийската присъда всички действия на подсъдимите са описани в множествено число, не се прави разграничение между действията на всеки от подсъдимите, което означава, че всяко от деянията е извършено от тях съвместно при общност на умисъла като съизвършители. Така е и за престъплението по **чл.249, ал.1, пр.2 вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК** - всеки от подсъдимите е ползвал данни от чужди банкови карти, които преди това са били пренесени от тях върху обикновени карти с магнитен носител и така е осъществявал теглене на парични средства, всеки от подсъдимите е знаел за тези действия на другите подсъдими и се е съгласявал с тях, осъзнавал е и собствените си действия.

Деянието, за което е посочено, че е осъществено като по неправомерен начин обменили част от получените пари в щатски долари с намерение да ги изнесат от страната — не е инкриминирано от българския наказателен кодекс, поради което няма как на същото да бъде дадена съответната правна квалификация.

Налице са основания да се признае индийската присъда относно всички посочени по-горе деяния, на които е дадена съответната правна квалификация съобразно българския наказателен закон, с изключение на последното, което не съставлява престъпление по НК на Р България. От текста на индийската присъда не става ясно обаче, коя правна квалификация на кое деяние съответства, поради което е достатъчно то да не бъде посочвано в диспозитива на определението като признато.

За всяко едно от тези деяния по българското право се предвижда наказание „лишаване от свобода“, чийто максимален срок надвишава определеното наказание от индийския съд. В този смисъл и не се налага редукция на наложеното наказание от 3 години „лишаване от свобода“ съгласно чл.457,

ал.4 от НПК.

Индийският съд е постановил кумулация на наказанията, аналогична на тази по чл.23, ал.1 от българския НК, като изрично е посочено в присъдата, че наказанията следва да се изпълнят едновременно. Видно и от удостоверението, представено от защитата, издадено от Централен затвор -1, Пужал, осъденият С. е следвало да изтърпи наказание от 3 години лишаване от свобода, което се установява от изтърпяната в посочения затвор част от наказанието и остатъка, който следва да изтърпи, обективирани в удостоверението. В крайна сметка, от текста на присъдата, която трябва да бъде призната от българския съд и от удостоверението от индийския затвор, става ясно, че осъденият С. е следвало да изтърпи само най-тежкото от всички, наложени му наказания, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 3 години.

В присъдата на индийския съд не се споменава нищо за отлагане изпълнението на това наказание, а от удостоверението става ясно, че неговото изпълнение е било ефективно. В този смисъл са и твърденията на осъденото лице, че след постановяване на тази присъда е бил приведен от специалния лагер за чужденци в затвора.

Българският съд в настоящето производство не разполага с правомощия да обсъжда правилността и законосъобразността на присъдата, постановена от съда в Република Индия, нито може да намали наложеното наказание. Единственото правомощие на настоящия съдебен състав е да прецени доколко деянията, за които е осъден Л. С. са престъпления по българския закон, на кое престъпление от българското законодателство съответства всяко от деянията и дали наложените наказания не надвишават максимално предвиденото от българския законодател наказание за съответното престъпление.

С изложеното по-горе, съдебният състав е отговорил на всички тези въпроси, поради което и приема за изпълнение присъдата на индийския съд.

Съгласно чл. чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС и с оглед обстоятелството, че не са налице предпоставките на чл.57, ал.1, т.1 и т.2 от ЗИНЗС, то определеното от индийския съд най-тежко наказание **„лишаване от свобода“ за срок от 3 години**, следва да бъде изтърпяно при първоначален **„ОБЩ“** режим.

Относно приспадането на така определеното наказание с предварителното задържане и задържането след постановяване на присъдата.

В мотивите на присъдата е посочено, че защитата е направила искане за приспадане на задържането на осъденото лице в бежански лагер в периода 14.11.2019г. до датата на произнасянето й. Съдът е оставил без уважение това искане. Отбелязал е, че практиката на Индийския Конституционен съд е изоставила предходното си правно разрешение, с което признава необходимостта от извършване на такова приспадане, като с по-новото си решение приема, че такова не се дължи. За сметка на това признава

предварителното задържане в периода 20.07.2019г. до 14.11.2019г.

По делото бе представен документ, изходящ от Централен затвор -1, Пужал, от който се установява, че осъденият С. е бил приведен в този затвор като осъден затворник на 20.01.2021г. – когато е постановена присъдата. От същото това удостоверение се установява, че към 20.07.2022г. С. е изтърпял 1 година, 10 месеца и 3 дни, като има остатък за изтърпяване 1 година, 1 месец и 27 дни, което означава, че при изтърпяване на наказанието са приспаднати 4 месеца – времето от 20.07.2019г. до 14.11.2019г., в което осъденият е бил задържан, съгласно постановеното с присъдата. Не е приспаднато времето, в което С. е бил настанен в лагера за чужденци, а именно от 15.11.2019г. до 20.01.2021г. От обясненията на осъденото лице, депозирани пред българския съд, и от наличната по делото заповед на Областен управител на Тиручирапали, се установява, че С. заедно с другите двама подсъдими, са били настанени в Специален лагер, който не са имали право да напускат. В обясненията си осъденият С. сочи, че от 14.11.2019г. мярката им за неотклонение е била изменена от „задържане под стража“ в гаранция, но поради липсата на двама индийци, които да гарантират за тях, са били настанени в този лагер, от който дори при нужда от медицинска помощ, са били извеждани с въоръжена охрана, т.е. по естеството си престоят им там е бил като „задържане под стража“. Съгласно ТР №3/12.11.2013г. на ОСНК на ВКС, „основна последица от трансфера на осъденото лице е установяването на изключителна компетентност на изпълняващата държава върху изпълнението на наказанието. Разпоредбата на чл.9, т.3 от КТОЛ регламентира правилото, че изпълнението на наказанието се урежда от закона на изпълняващата държава. Съгласно чл.12 от Конвенцията, всяка страна може да разреши помилване, амнистия или смекчаване на наказанието в съответствие със своята Конституция или други правни разпоредби. КТОЛ е съпроводена от обяснителен доклад, разясняващ понятията на този международен документ. В параграф 47 от същия, във връзка с приложението на чл.9, е отразено, че и при “продължаване изпълнение на наказанието”, и при “преобразуване” на същото, изпълнението се регламентира от законодателството на изпълняващата държава, като прилагането на правото на последната трябва да бъде тълкувано в широк смисъл. В параграф 49 от обяснителния доклад, във връзка с приложението на чл.10 от КТОЛ е обяснено, че когато изпълняващата държава приспособява наказанието в процедура по “продължаване на изпълнението” му, тя е обвързана от правната природа и времетраенето на наказанието по начина, определен от осъдилата държава. Изискването за задължително съобразяване с “времетраенето” на наказанието, наложено от чуждата държава, означава, че срокът (размерът) на наказанието, изпълнявано в изпълняващата държава, следва да отговаря на приетия (наложения) по присъдата на осъдилата държава, с приспадане на изтърпяното наказание и всяко намаляване на постановеното за изтърпяване лишаване от свобода, осъществено в осъдилата държава до деня на трансфера. Изложеното обуславя извод, че възприетият от

Република България принцип на продължаване изпълнението на наказанието по чл.9, т.1, б.А и чл.10 от КТОЛ съдържа забрана за компетентните съдебни власти на Република България като изпълняваща държава, да осъществяват самостоятелна дейност по индивидуализация на наказанието на трансферираното лице, но изпълнението на наложеното му наказание след трансфера се подчинява изцяло на националния законов регламент на изпълняващата държава. В такъв контекст следва да се разбира и същността на определението по чл. 457, ал.3 от НПК – съдебен акт за приемане за изпълнение на постановена от чуждестранен съд присъда като „своя”, все едно постановена от национален съд. В този акт се разрешават всички въпроси, свързани с изпълнение на наложеното по чуждестранната присъда наказание – първоначален режим, тип затворническо заведение за изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода, приспадане на изтърпяното в осъдилата държава наказание, както и изтърпяното там предварително задържане“. Установя се от материалите по делото, че осъденото лице, след като е бил предварително задържан, след това е бил формално освободен под гаранция, но фактически е бил изпратен в специален лагер за чужденци, където е пребивавал до постановяване на присъдата от 20.01.2021г. Следователно, за нуждите на настоящето производство, следва да се отчете, че в периода от 15.11.2019г. до 20.01.2021г. осъденото лице се е намирало в лагер за чужденци, настанен е бил там независимо от волята му, с цел експулсирането му от страната, като това експулсиране е било осъществено едва, след като е бил окончателно е бил осъден, както и че този период не е приспаднал от индийския съд от определеното наказание. При това положение се прилага чл.457 ал.5 НПК, съобразно който текст, предварителното задържане в държавата, в която е постановена присъдата, се приспада. Както бе посочено вече по-горе, съгласно ТР №3/12.11.2013г. на ОСНК на ВКС и ТР № 3/2016г. на ОСНК на ВКС, няма пречка да се прилагат българските критерии относно това какво представлява „предварително задържане“, като българският съд не е обвързан от критериите, възприети от съда, постановил трансферираната присъда. Необходимо е да се посочи още, че ТР № 3/2016г. на ОСНК на ВКС ограничава приложното поле на ТР №3/12.11.2013г. на ОСНК на ВКС само до страни, които са извън ЕС. Р Индия е държава извън ЕС, което означава, че по отношение на присъда, постановена от съдебните власти на тази държава, няма пречка да се извърши приспадане в съответствие с постановеното в ТР №3/12.11.2013г. на ОСНК на ВКС.

Видно от заповедта на Областен управител на Тиручирапали, С. заедно с другите двама подсъдими, са били настанени в Специален лагер, който не са имали право да напускат. В обясненията си осъденият С. сочи, че от 14.11.2019г. мярката им за неотклонение е била изменена от „задържане под стража“ в гаранция, но въпреки това не са били освободени, а са били настанени в този лагер, от който дори при нужда от медицинска помощ, са били извеждани с въоръжена охрана и това задържане е продължило до датата

на произнасяне на присъдата. т.е. по естеството си престоят им там е бил като „задържане под стража“. Всяко едно задържане макар и с цел експулсиране, е задържане, щом като е било ограничено правото на свободно придвижване на лицето, а в настоящия случай това задържане е било по повод на провежданото спрямо С. наказателно производство. От това следва, че са налице основания по националното право на българската държава да се извърши приспадане от общо определеното наказание от 3 години "лишаване от свобода" не само с предварителното наказателно задържане в Индия /преди и след постановяване на присъдата/, но и със задържането в Специалния лагер за чужденци. Въпреки че според индийското законодателство това задържане не е наказателно задържане и не се приспада от определеното наказание, по българското право това задържане е тясно свързано с наказателния процес и поради това следва да се приспадне съгласно разрешението, дадено в ТР №3/12.11.2013г. на ОСНК на ВКС. Общият период на това приспадане следва да бъде от датата на ареста на осъденото лице – 20.07.2019г. до 19.01.2021г. Следва да се приспадне и времето на изтърпяната част от наказанието, считано от 20.01.2021г. – датата на постановяване на присъдата до влизане в сила на настоящето определение.

По изложените съображения, съдът постанови своето определение.